

Titanics undergang.

1. Det største skib paa jorden,
 som stöit bølgen blaa.
 I syden som i Norden
 man ei det maa se.
 Og skuen denne stolke,
 fik navnet "Titanic".
 Men stötte den voldske,
 at skibet under gik.
2. Fra England ut de reiste
 med damp og fulde seil;
 Det höit mot himlen kniste
 paa havets glatte spil.
 Og fuldt av pasagerer,
 fra unge mand til stor,
 det hadde millioner
 og smaa kaarsfolk ombord.
3. Titanic med sin skare
 drog paa skantern ut.
 Man tankte ei paa fare,
 ei didens nære bud.
4. Man kunde ikke ane,
 at reisen skulde bli
 Titanics briske bane,
 at snart det var forbi.
 Det er ved nattens stunder
 imellem 10 og 11.
 Paa dæk og nedenunder
 er der lidtkommen ro.
 De fleste stille sover
 og nogle spiller kort;
 men ingen banker over,
 at skibet gaar for fort.
5. Saa blir man pludselig vækket
 ved et forsterket brak.
 Man farer opp paa dækket,
 er der blit dommedag?
 Da foran sig man skuer
 et isdømt berg av is.
 Ove, o ve, man quær:
 det blir nok snart forlis.

6 De scener, som nu følger
 jeg ei beskrive kan.
 Helt overskylt av bølger,
 står Titanic i vand.

Og ingen mere haaber,
 men skriker hit til Gud,
 og kaptein Smith kan raaber:
 "Fred alle baate ut!"

7. Men frels først barn og kvinder,
 hi saa er lov paa sjø.
 I mand jer deri finder,
 som bitter modig dø!"

Dog flere frem sig trangte
 og vilde vare med.
 Kapteinen vrien stangte,
 skot dem i døden ned.

8 At vare millioner
 og ei kister full,
 mot døden ei gardner,
 hvad hjælper alt dit guld?
 De Astor, Strauss og andre,

! hvad trykter rikdom nu?
 De alle maatte vandre
 i dødens libre gru.

9 Tilbeinds gik anarige stormand
 og kaptein Smith med dem;
 Og ogsaa flere nordmand
 gik nedem og hjem.
 De havets drags og analmstrøm
 de hastig reves med.

Den unge brude Falstrøm
 sank og i bølgen ned.

10 Saa døde de, de kjære;
 men ak, de fryg det ei.
 De sang til Herrens ære:
 "Hærmere Gud til dig."

! Og kan vi syngte solmer,
 naar vi i døden gaar,
 da seirens skjønne palmer
 vi hist i himlen faar